

щаваше, за да не може да сподѣли нейната детска вѣра, златнитѣ ѝ надежди.

Баба отново влѣзе. Като видѣ, че даскалъ Димитъръ държи тетината ржка, свжси се. Ако не бѣше тета много болна, баба не щѣше да остави безъ бележка тая младежка интимность и волность. Споредъ тогавашнитѣ понятия, какъ можеше ергентъ, макаръ и годеникъ, да държи моминска ржка, безъ да се наруши благоприличието. Моми и ергени мжже и жени, кога играеха смѣсено хоро, винаги държеха кърпа въ ржце, за да се недопиратъ на право. Както и да е, баба се сдържа и добре направи, защото не бѣше моментъ и за най-леката бележка.

— Димитре, — подзе баба: — вчера Дончо е казалъ нѣщо на Мара за Стоимена и за тебе. Заканвалъ се.

— Тоя ли глупецъ? — отвърна даскалъ Димитъръ: — какво може да ни стори?

— Какво ли? — ето го постоянно е съ турци. Пазете се, защото коситѣ ми настрѣхватъ, като си помисля, ако се узнае . . .

— Мислишъ, че смѣе да ни обади!

— Така мисля. Вие трѣба да станете двойно по-предпазливи.

Тета Мара закри лице съ кенарлията кърпа, която бѣше въ ржцетѣ ѝ. Явно бѣше — не искаше по-нататкъ да слуша за онова, що може да се случи. Предъ нейното въображение отново се мърна нощесната случка. Заредиха се картинитѣ една отъ друга по-страшни. Какви причини сж могли да извикатъ сестра ѝ Гюргя изъ чернитѣ бездни на задгробния миръ? Какво е могло да смути нейния покой и да я възведе между живитѣ? Не! Това е лошъ знакъ, зла прокоба, мислѣше тета Мара, доде ненадейни трѣпки и гърчове отново обзеха нейната измжчена снага.

Къмъ полунощъ даскалъ Димитъръ си зе сбогомъ и отново улови горитѣ.

